

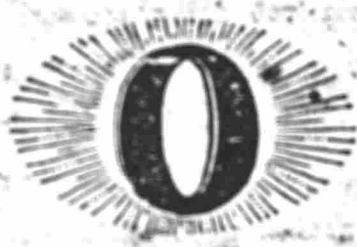
ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΟΥ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

1865

ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΤΟΥ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

1863

Πέρι, Κ. Συνδρομηταί, ὁ προκατόχος μου, ἀμὰ ἔκμα τὸ γέθρι
 του (ἀμὰ δηλαδὴ ἰσοφρῶσε τ' ἀγιοβασιλιάτικα του), ἐγένηκεν εὐθὺς
 στα. Πηχς ἄλλης ἡμερίδος, μὲ τὸν φιλογενῆ σκοπὸν τοῦ νὰ κἀβη
 καὶ ἐφέτος κἀλλὰ πάλιν γέθρι, καὶ τὸ ἐπέτυχεν. Ἐγὼ τότε ἤμουν
 μαρζι. λης, καὶ ὅταν ἔμαθα τὴν περὶ τῆς μεταθέσεως τοῦ ἀργυρίου
 πρόθεσίν του, ἀσυμφώνησα μαζὴ του νὰ μὲ περὶχωρήσῃ τὴν θέσιν
 του ἐπὶ ἔτησίᾳ πληρωμῇ συμφωνηθέντος ποσοῦ, καὶ ἐπὶ τῇ ὑπό-
 χρεώσει τοῦ νὰ συναζῶ ἐφέτος διὰ λογαριασμὸν του καὶ τοὺς μλα-
 ηγείδας του, ὡς τὸ ἀνά χειρὰς μου τερτέρι του, ὅπου εἶναι σημειω-
 μένκ κατὰ τὴν τάξιν καὶ ὅλα τὰ κήσια.

Ἄλλ' ἢ συμφωνίᾳ μὲς μόνῃ δὲν ἀρκοῦσεν, ἐχρειάζετο καὶ προσκ-
 οῖα φιλογενοὺς τινος, καὶ πραγματικῶς εὐτύχησα νὰ εὗρω (ἢ νὰ
 μ' εὗρη, τὸ ἴδιον εἶναι) ἕνα πολὺ ἀξιολύβιστον ὑποκείμενον, τὸ ὁ-
 ποῖον, κοντὰ εἰς τὰ πολλὰ του σπάνια προτέρηματα, στολιζέται καὶ
 μὲ περὶδειγματικὴν ἀφιλοκίδοσιν· οἷότι μετὰ κόπου πολλοῦ καὶ
 μεγάλων περὶκλήσεων μόνις τὸν κατέπεισα νὰ δεχθῆ (προκαταδο-
 λικῶς), ὡς σουβινῆρ, ὅσα μόνον ἐτῶν εἰσοδήματά μου τῇ ἀξικίσει.

λοιπὸν μετριοφροσύνη τοῦ σεβαστοῦ προκατοχοῦ μου, καὶ τῆ ἀπο-
 τελεσματικῆ προστάσει τοῦ ἀξιοτίμου καὶ φιλογενεστάτου προστά-
 του μου, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῆ ἀρωγῇ τῶν εὐχῶν τοῦ ἀγίου Ἀπόδρα-
 μας, ἐπίτυχ καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν πτωχὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἐλπίζω, διὰ
 μιᾶς καλῆς μου καλλιέργειας, νὰ βγάλω τὰ ἐξοδα, ποῦ ἔκμα' νὰ
 οἰκονομήσω καὶ τὴν προίκαν τῆς ἀνεψιάς μου (θυγατρὸς τῆς προγο-
 νῆς τῆς τρίτης ἐξαδέλφης μου), νὰ προικίσω συγχρόνως, καὶ κατὰ
 χρέος, καὶ τὴν ἀνεψιάν τοῦ κῆρ συντέκνου μου, καθὼ συγγενοῦς μου,
 κατὰ τὸ ἀξίωμα.

Τοῦ συντέκνου μου ὁ σκύλος
 συγγενῆς εἶναι κ' ἐκεῖνος.

Καὶ ἰδοὺ, μεγαλοδωροὶ μου Κ. Συδρομηταὶ τοῦ Ἀρ. Ἀστέρου, ἔν-
 ἔτος σήμερον σωστότεσικο, τὸ μὲν καλοκαίρι κατάλευκος (σὺν μυ-
 λωνᾶς) ἀπὸ τὴν σκόνιν, τὸν δὲ χειμῶνα μὲ τὴν λάσπην ὡς τὸν θέρ-
 κον, σὺν τοῦς περιφερομένους εἰς τοῦς δρόμους τὰ Θεοφάνεια, εἰς
 μοιράζω τακτικώτατα τὸν Ἀρ. Ἀστέρα. Σήμερον λοιπὸν εἶναι καὶ
 τῆς ἑδικῆς μου *περιοδείας* ἡ τοσοῦτον ἐπιθυμητὴ ἡμέρα· ὅσοι δὲ θέ-
 λετε νὰ μάθετε διακτὶ τὸ *ντίβριμον* ὀνομάζω *περιοδείαν*, ἀναγνώ-
 σαιτε τὸ 366 ἄρθρον τοῦ *Κανονισμοῦ* καὶ ἂν κανεὶς ἀπὸ τὴν σοφο-
 λογιότητά σας εἶναι ἀγράμματος, ἂς ἐρωτήσῃ κανένα γραμματικὸν
 ἀναληφθέντα νὰ τὸ μάθῃ.

Ἄλλ' ὅλο νὰ πέρνη τις, χωρὶς καὶ κάτι τι νὰ διδῇ, ἂν δὲν ἦναι
 ἀδιακρίσις, εἶναι ὁμοῦς χωρητᾶς ἄναστος· καὶ τοιοῦτους χωρητᾶδες,
 νὰ εἰς πῶ τὸ κριμά μου, χάρι δὲν τοῦς κόμνω' καὶ πιστεύω πῶς
 καὶ ἡ ὑμετέρη *μεγαλοδωρία* νὰ μὴ τοῦς πολυνοστιμῆται. Θὰ σας
 δώσω λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὅ,τι ἔχω — ἀλλὰ μὴ βιάζεσθε, παρακαλῶ·
 βλέπω ὅτι μόλις ἀκούσατε τὴν *δοτικὴν*, καὶ προτείνετε ἀμέσως εἰς
 γραμματικοὶ τὴν *αἰτιατικὴν*· ἀποσύρτε, παρακαλῶ, τὸ χεῖρ σας·
 διότι αὐτὸ ποῦ θὰ εἰς δώσω ἐγὼ δὲν ὁμοιάζει ἐκεῖνο, ποῦ θὰ μὲ
 δώσῃ ἡ ὑμετέρη *μεγαλοδωρία*· τὸ ἰδικόν μου, καθ' ὅ εὐχαί, ἐμβσί-
 ναι εἰς τὴν ἀκοήν, ἐνῶ τὸ ἰδικόν σας, καθ' ὅ τᾶλλον (ἢ τὸ οὐκ ἐπι-
 κερρον *Νῆρα*), θὰ ἐμβῇ εἰς τὴν *τοίπην* μου (τὴν ὁποίαν ἐπίτηδες σή-
 μερον, καθὼ ἡμέρα *περιοδείας*, μετεμόρφωσα εἰς *τορβά*, καὶ μόνον
 διὰ τὸ πολὺ σας· χατῆρι θὰ ὑποφίρω τὸ βάρος του). Θὰ εἰς δώσω

λοιπὸν εὐχὰς ἦτοι κάλαργα· ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπ' ἐκεῖνα, ποῦ εἶθε
μαθημένοι, σκουρῶσμένα πράγματα· τὰ ἰδικὰ μου κάλαργα εἶναι
τῆς μόδας· διότι τῶρα τὰ πάντα γίνονται, κατὰ τοὺς ἀπραβάτους
καροτταμίδες τῆς μόδας.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ σεῖς (οἱ μεγαλόθωροι δηλαδὴ) οἱ Κύριοι Συνδρο-
μηταὶ τοῦ Ἄρ. Ἀστέρου (ἐννοῶ τοὺς πραγματικούς, τοὺς δὲ ἐπὶ
ψιλῶ ὀνόματι, ἦτοι τοὺς εἰσουλάριους, ποῖος τοὺς ἐρωτᾷ ἀπὸ τῆ
μαλλὶ ἐκλέχθ' ἢ σκούφιά τους) εἰσθε ἀπὸ ὅλων τὰ ἰσνάφια, ἃς
κρκτήση ἕκαστος τὰ κάλαργά του· καὶ ἂν ἐγὼ δὲν λέγω, ἐν τῇ πα-
λάμῃ, καὶ οὕτω βοήσομεν, σεῖς μὴ συνερισθεῖτε τὴν ἀγροικίαν μου
αὐτὴν, ἀλλὰ εἰπάτε

πρῶτ' ἄς δώσωμεν,
κ' ὕστερ' ἄς ἀναγνώσωμεν.

Καὶ λοιπὸν **ΚΑΛΗ ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑ!**

Ἄγιε Βασίλει, βόηθητε, αὐτὸς ὁ ἱεράρχης,
καθὼς τὸ θέλει, νὰ γενῆ γλήγορα Παιτριάρχης.

Ἐξόριστος, ὡς ὁ Ἀδάμ, μακρὰν τοῦ παραδείσου,
οἱ ἀντλισταὶ τοῦ Φαναρίου ἄς ἔχουν τὴν εὐχὴν σου.

Ἄγιε Βασίλει, βόηθησε, αὐτὴ ἡ ὁσιότης
σὲ δέκα μέρκις νὰ γενῆ ἕνας τρανὴς Δεσπότης.

Ἄγιε Βασίλει, κάμε μου, πρκακαλῶ, μὴ χάρι,
νὰ μοῦ βλογᾷς τὸν δάσκαλο, τοῦ Γένους τὸ λυχνάρι,
τοῦ σκότους τὸ Φανάρι.

Ἄγιε Βασίλει, φύλαγε τῶν πρακτικῶν τὸν στόλον,
ἐποῦ τὸ γένος σὰν αὐτὸν δὲν εἶδεν ἄλλον φίλον.

Ὁ Θεσαυρὸς τοῦ Γένους μας, σὺ εἶς ὁ κεκρυμμένος,
κὶ ἂν εἰλειπες, ὁ Κληρὸς μας θὰ ἦτανε χαμένος.

Συντάκτης εἶσαι σπάνιος μιᾶς ἐφημερίδος,
ἐσὺ εἶσαι τὸ στήριγμα τῆς ἀγαθῆς μερίδος.
τῶν Μουσῶν εἶσαι ὁ φίλος,
καὶ τῶν καπηλιῶν ὁ στόλος.

— 4 —
τὸ καλὸ φαγὶ κ' ἡ σβάννα
εἶν' ὁ κύρης σου κ' ἡ μάνα.

Ίατρί μου, συγχαρήκην, στέφνον οἱ νεκροθάπται
σ' ἐτοιμάζουν, κ' οἱ πεπάδες, ψάλται, διάκοι, κινδηλάπται.

Κάλη μου, θὰ νὰ σὲ φτύω, γιὰ νὰ μὴ σὲ πείσῃ μάτι
κτιζεις σπήτις, δίχως πόρτα' σκάλα, δίχως σκαλοπάτι.

Ψάλτημ' ὅποιος σὲ ἀκούσῃ, μιὰ φορὰ μόνον τὸν σόνει,
γιὰ νὰ πῆ μετ' ἀπορίας, νὰ τετράποδον ἀηδέσει.

Κανδηλάπτη μου, νὰ ζήσης μετ' τὴν βρώμη σου σκουφίτσα,
εὐχομαί σε ὡς τοῦ χρόνου νὰ βραστῆς καὶ παγερίτσα.

Κορακόφωνέ μου κράκτη, ἡ φωνή σου ὁμοιάζει
τοῦ Ἑβραίου ποῦ στοὺς δρόμους γιὰ παληόρουχα φωνάζει.

Ἄρχων Καψιμάλη, χαιρε, νὰ σοῦ ζήσῃ τὸ παγκάρι,
νὰ φουσκόνῃ τὸ πουγγί σου, νὰ γεμίζῃ τὸ κελάρι.

Τσορπατῶ μ' οἱ χωρικοὶ σου καλὴ φαίνεται ἔχουν μοῖρα,
κὶ ἂν χρονίσῃς, θὰ τοὺς διδῶμε μετ' τὸν δίσκον εἰς τὴν χεῖρα.

Σὰν τῆς Προύσης τὸ μετὰξι εἶν' τὰ κόκκινά σου γέναις,
τρώγεις, πίνεις, θησαυρίζεις, καὶ δὲν ἔχεις ἄλλην ἔννοια'
κὶ ὅταν διὰ τὰ σχολεῖα ἀπικιτοῦν τὴν συνδρομὴν σου,
ἐσὺ δίδεις τὴν εὐχὴν σου.

Τὰ λέπια δίδεις ψυχικὸ, καὶ χάρτεϊς σὺ τὸ ψάρι,
τὸ βῶδι τρῶς δλάκερο, πουλεῖς καὶ τὸ τομάρι.
Ἢ τὸ δίδεις εἰς τὸν Γύφτο, καὶ μετ' κόσκινα τ' ἀλλάζει,
στὴν ἀναβροχιά, τὸ λέγουν, εἶν' καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.

Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου, κῦρ ἑξαμεριδογράφε,
εἰς τὰ τόσα περπατήθῃς κὶ ἀληθείας δύο γράφε.

Ἐμπορέ μου, συγχαρήκια, τὰ κορρολιτὶ αὐξάνουν,
κὶ ὅσοι ἔχασαν ἐπέρτω, σήμερον πλέον δὲν χάνουν.

Χρειακόπε μου, εὐφραίνου, τὴν παλιά μας τέχνη πάλι,
πολλοὺς ἔσκαλες στὸ χέρι, βάλε κὶ ἄλλου; στὸ τσουβάλι.

Πλοίαρχέ μου, έτοιμά σου, νά κειρὸς δι' ἀβαρία,
μιά ἀσφάλειν πληρώνει εἰς τὰ δέκα δεκατρία.

Δικηγόρε, μὴ λυπάσαι· κί ἂν τὰς δίκας σου τὰς χάνης,
γιά τὸν ἀκοπὸν σου κόπον Ἀγγλικὰς λίρας λαμβάνεις.

Τραπεζίτα, βλέπω πάλιν σ' ἐμειδίασεν ἡ μοῖρα,
κάποιος ὄνειρον τὸ εἶδε, πῶς θ' ἀνέβη πάλ' ἡ λίρα.

Δάσκαλέ μου, συγχαρήκικ, καλὴ τύχη θὰ σὲ φέξῃ,
θὰ σοῦ δίδουνε τὴν λίρα ἑκατὸν πενήντα ἕξ.

Μαθητά μου, συγχαρήκικ· στάς ὀκτώ εἶναι ἀργία,
ἐορτάζει κατ' ἐκείνην ἡ Δομνίκη ἡ ἁγία.

Καζαμίκ εἶσαι ὄντως τῶν μελλόντων μέγας θύτης,
καὶ μετὰ Χριστὸν Προφήτης.

Ἄξιος εἶσαι τῷ ὄντι κ' ὑπολήψεως μεγάλης,
νά γενῆς φαρμακοπώλης, ἐν ᾧ χθὲς ἦσθον μπακάλης.

Τζοβεντοῦ μου, εἶται τσόγια μὲ τὰ τόσα σου τὰ λοῦσα,
θὰ σὲ δῶ ἐντὸς ὀλίγου καὶ ζωσμένον μὲ τσιμοθσα.

Χαρτοπαίκτη μ' ἐτοιμάσου, νά χαρτίλ καὶ μοίρασί τα,
ὅ,τι τζόγο θέλεις παίζω, καὶ πικέτο καὶ πασίτα·
βγάλε ὁμῶς ταλαράκικ· χάσω ἔχουσι· πεισίρι,
εἰς τὸν τζόγο δὲν ὑπάρχει βερσιλὲ κ' ἐμπιστοσύνη.

Πληρεξουσίε μου, τρέχα· νά τὸ βῆμα σὲ προσμένει,
εὐτυχὲς ὅποιος ἀκούσῃ σὲ τὸν νέον Δημοσθένη.

Πρόξενέ μου, συγχαρήκικ· σ' ἐρχεται διαταγὴ,
νέα πάλιν ἐκλογὴ.

Ἐργολάβ' ἐτοιμασθετε, κί ὅσοι εἰσθε χορευτάδες,
ἡ ἀκοκριαῖς κοντιέουν, νά γενῆτε μασκαράδες.

Κυνηγέ μ' ἂν δὲν σκοτόνης εἰς τοὺς κάμπους τὰ ὀρτύκικ,
μὴ δὲν πλάνεις καθ' ἡμέρα στὴν καπάντσα τὰ ποντίκικ;

Νέε μου ΕΞΗΝΤΑΚΟΥΤΗ, συγχαρήκικ, μπογιά γίνα
ἔφεραν γιὰ τὰ μουστάκια, ποῦ τὰ κάμη εὐν τὴν ζῆνα,
ἀρκεῖ μόνον νά τὰ βάφης ἕξ φορὰς τὸν κάθε μῆνα.

Παπᾶ τρέχα, νά ἡ λάσπη ἔφθασεν ἕως τ' αὐτιά σου,
ἄλλαξε τὸ παηλαῦκι μὲ τὰ ὑποδήματά σου.

Νεκροθάπται, συγχαρήκιχ, νέος ἰατρός ἰφάνκ,
κί ἀντί ράβδου ὡς δεγόρος, κρατεῖ χάρου τὸ δρεπάνι.

Ἰατρός, ὡς ὁ Μαχάων, διπλωμάτης, ὡς Βηλεύσκης,
στρατιωτικὸς ἂν ἦσουν, θά σ' ἐφθόνει κί ὁ Ραδέσκης.

Ἐξοχέμου, πρὸ ἐλίγου ἀξιότιμοι δυὼ φίλοι
μ' ἐβεβίωσεν πῶς πάλιν στὰ βρακία σου μπήκην ψύλλοι
κί ὁμως τρέχεις στὰ χαμίνα,
τοῦτο μάθει ἀπ' ἐμένα
κί ἀντιπρόσωπος ἂν θέλης νά φωνῆς τοῦ Γένους ἔλου,
εἶναι πείραξις διαβόλου.

Σύμβουλέ μου, ἐὰν θέλης εἰς τὸ Γένος νά πρωτεύης,
δὲν ἀρκεῖ νά ἔχης πλοῦτη καὶ παρὰ νά μὴν ἔοδεύης
θέλεις προὔχοντας νά ἦσι; ἴδου τὰ νοσοκομεία,
σύνδραμε καὶ τὰ σχολεία
μὲ τὰ λάφια ὁμως μάθε λάφια εἶναι τὰ πρωτεία.

Μὲ καὶ λόγιχ εἶσι προὔχων, πράγματι δὲ βραδιοὔργος
εἶσι πλούσιος, ἀλήθειαν εἶσι ὁμως καὶ πανοὔργος
τὴν δὲ ἰδιοτέλειαν
πουλεῖς γιὰ φιλογένειαν.

Ἄν τῶ ὄντι στὸν υἱόν σου φλουρονόμφην προμηθεύης,
θά εἰπῆ πῶς τὸν δεσμώτην τοῦ Καυκάτου ὑπερέβης.

Εὐσυνειδήτος πρὸς ἔλου καὶ ἀλόμη πρὸς τὰς χήρας
εἰς τὰ δέκα δεκατρία καὶ τὸν τόκον ἐπὶ χεῖρας.

Σπινοπώγων χρυσοθήρα, ὑπερέβης σὺ τὸν Μίδα
εἶσι δούλος τοῦ μετάλλου καὶ τοῦ δρους ἢ ἀκρίδα.

Μεταλλόφρων χρυσολάτρα, πάντα δρον ὑπερέβης
τὸν χρυσὸν μόνον δοξάζεις, κίως θεῖόν σου τὸν λατρεύεις.

Ἠγούμενε Ὀλλανδικῶν καὶ Κριμιτσῶν ποιμένα,
ἀρχιμανδρίτα τοῦ χρυσοῦ, εὐλόγησον κ' ἐμένα.

Πύσατε τὰ πιστήρια, τίμιοί μου τυπογράφοι,
ἀφοῦ ἀρχισε λιθέλλου; εἰς αἰσχρὸς Διθάν νά γράφῃ.

Γαζούτζι, συγχαρήκικ, προσηλύτους δέξου νέους
 τρεις πρωτοκατεργήρους·
 πρόσεξ' όμως μὴν τὴν πάθη, καὶ ἴδθς τὰ κόκκαλά σου·
 μαλακά σὰν τὴν κοιλιὰ σου
 γιὰτὶ λέγει κ' ἕνας λόγος· *μὴδ τοῦ φίλου· δυνὸ τοῦ φίλου,*
τρὶς καὶ τοῦ τιμίου ξύλου.

Ἀφωσιωμένε, χαῖρε, σὺ ὁ σφόδρα βκσιλόφρων
 ἔγινες ἐλευθερόφρων·
 σὺ ὁ σφόδρα αὐλικός·
 ἔγινες δημοτικός·
 ἡ τιμὴ τιμὴν δὲν ἔχει,
 καὶ χαρὰς τὴν ποῦ τὴν ἔχει.

Ἐχέρυτες, καὶ κάθεσι στὰ μαῦρα βουταμένη·
 κλιῶς εὐχεσκι, σὲ εὐχομαι, τοῦ χρόνου πανδρευμένη.

Τὰ μάτια σου; κερά μου, τραγοῦδι θὰ στὰ βγάλω,
 ποῦ κάψιν τὴν καρδιά μου, καὶ μαῦρα θὰ νὰ βάλω.

Ὅταν σὲ βλέπω ντεκολεῖ (μὲ τὴν γυμνὴν τὴν πλάτη),
 τὸν Κουδουνᾶ παρακαλῶ νὰ σὲ διαφυλάττη.

Ἐξπρόπευλε, εὐφραίνου, νὰ κ' ἐγὼ συνάδελφός σου,
 καὶ σχεδὸν συνάμιλλός σου·
 κάμω στοίχους σὰν κ' ἐσίνκ, καὶ μοιράζω φήμερις,
 γιὰ τὴν δόξκ τῆς πατρὶς,
 καὶ γιὰ λίρας δῶσω τρεῖς.

Ἰδοῦ, μεγαλόσωροί μου Κ. Σουδρομηταί, τὰ κάλαντά, σας κητὴ
 τὴν νέαν μόδα. Θέλετε τώρα ἴσως νὰ μάθετε καὶ ποῖσι εἶναι αἱ
 πολιτικαὶ ἀρχί μου [ἔμοῦ δηλ. τοῦ δικνομέως]. Ὡ! ἀρχὰς ἔχω
 φιλογενεστάτας, ἀπαρπλάκτους ὡς ἐκείνας τῶν ἐπὶ φιλογενεῖα σε-
 μνουμένων· δηλαδὴ

Ἀργυρὰς ἀρχὰς πρεσβεῶ, κ' εἶμαι φίλος τῶν ἀργύρων
 καὶ ἔχθρος τῶν ἀναργύρων.
 Τῶν λιρῶν εἶμαι προστάτης· φίλος τοῦ σοφοῦ μας Τάγκου,
 ὁπαδὸς εἰκοταφράγκου.
 Εἶμαι καὶ τοῦ 'Ολλανδίας (εὐ αἰώνιον τὸ κλέος)
 ὑποτακτικὸς ἀρχαῖος.

Ἐκτιμῶ καὶ τὸν *κασσίφρον* (ἐννοεῖται ὅταν ἔχη,
 κί ὅταν μάλιστα πρέχη).
 Ἄλλ' ἰδίως καὶ πρὸ πάντων σέβομαι τοὺς *Λιροδότας*,
 ὡς ἐξόχους πατριώτας !!

Τοιαῦται καὶ τοσαῦται εἶναι, Κύριοί μου, αἱ φιλογενέστεται ἀρχαί μου, αἵτινες καὶ συνάδουν, πιστεύω, καὶ μετὰ τὴν ὑμετέραν *μεγαλοδωρίαν*, τὴν ὁποῖαν καὶ ὑπερεκθειάζει ὁ σεβαστὸς προκάτοχός μου· ἀλλ' ἐγὼ ἐλπίζω πρὸς θεὰ μετὰ δώσετε ἀφορμὴν γὰρ τὴν ἐκθειάζω ἀκόμη περισσότερον.

Ἀλλ' εἰς τὰς ἀργυράς αὐτὰς ἀρχάς μου ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ ἐμμένω καὶ πάντοτε· διότι καὶ τὸ ἐμμένειν μόνως τοῖς Μακκαβδαίοις δέδοται· ἔπειτα δὲ, καθὼς καὶ ἡ *μεγαλοδωρία* σας τὸ γνωρίζει, τὸ στάτο κοινὸν εἰς τὴν πολιτικὴν δὲν ἔρχεται· πολιτικὴ θὰ εἴπῃ . . . θὰ συμμορφωθῶ λοιπὸν καὶ ἐγὼ, ὡς ὅλοι οἱ φιλογενεῖς συνάδελφοί μου, μετὰ τὰς περιστάσεις· καὶ ἂν ἕως τοῦ χρόνου (ἂν ζήσωμεν) φανεῖσιν εὐνοϊκαί, τότε θὰ ἀλλάξω καὶ ἐγὼ τὴν πολιτικὴν μου, καὶ τὰς ἀργυράς ἀρχάς μου θὰ τὰς κίμω χρυσάς· ἀλλ' αὐτὸ ἐξερτάται πρὸ πάντων ἀπὸ τὸ σημερινὸν *δζομεριλῆσι* σας.

Ἦθελα νὰ σᾶς εἶπω καὶ κάτιτι περὶ τοῦ μέλλοντος (ὄχι τοῦ μετ' ὀλίγον· διότι ἐγὼ ἄσκαλος γυμνακτιζόμενος δὲν εἶμαι), ἀλλὰ δὲν πολυνοστιμαί· ἂν ἀναγκασθῶ τὰ ποδήματα τοῦ ἐπισκόπου (τοῦ Καζαμίκ· ἀκούη)· σᾶς λέγω μόνον ἐν ὀλίγοις καὶ ἀντιπεριδιαγραμμάτων.

Θὰ ὄητ' ἐφέτος τέρατα,
 καμήλαις μετὰ τὰ κέρατα·
 στακοὺς μετὰ κομπολόγια,
 χελώνας μετὰ ρολόγια,
 λαγοὺς μετὰ πιστόλια·
 κουκουβάγιες μετὰ ὀμπρελίνα,
 γάτες μετὰ καπελίνα,
 γίδες μετὰ κρινολίνα,
 ἀγελάδες ντεκσολτέ,
 καὶ φοράδες νεγκλιζέ,
 καὶ βουβάλες μετὰ κερσέ.

Πλὴν θὰ δὲ καὶ ἐγὼ ἐλπίζω κάτι σήμερον γὰρ *φίση*
μισή Ἄρα εἶναι πολὺ μου· μ' ἀρκοῦσε *κάλλια* πέντε ἔτη.
 Μπακκηγίδες ὅμως ὄχι μόνον αὐτὸ δὲν με συμφέρει.
 κάλλια φέω εἰς τὸ χέρι πρὸς δέκα καὶ κατῆρει.
 Ἔστω δὲ πρὸς εἰδησίαν σας, *ρίγουλαν* καὶ *εὐπῆγαν*
 ἢ τὰ γρόσια σας θὰ πάρω, ἢ θὰ πάγω στὴν *Οὐρίαν*.

ὁ δοῦλός σας

ΚΡΙΜΙΤΖΑΣ ΦΛΩΡΙΔΗΣ